

Padėka

Esu pastebėjęs, kad romanas, nors priskiriamas vienam autoriui, niekuomet nebūna vieno žmogaus pasiekimas.

Taip pat ir prie šio mano darbo prisidėjo daugybė žmonių, kai kurių iš jų indėlis itin svarus, ir nors trumpame padėkos puslapyje nepakankamai atsispindės mano dėkingumas visiems pagalbinkams, visgi norėčiau, kad jie žinotų: be jų šios knygos nebūtų.

Ypač jaučiuosi skolingas Samanthai Johnson už meilę, begalinę kantrybę, supratimą ir buvimą kartu kiekviename šio kūrybinio kelio žingsnyje. Dėkoju patiems geriausiems agentams, kokių tik galėtų trokšti bet kuris autorius, — Darley'ui Andersonui ir Camillai Bolton. Literatūros padangėje jie yra mano angelai sargai. Taip pat dėkoju ir kitiems darbštiems angelams — visiems Darley'aus Andersono agentūros darbuotojams. Talentingajai „Simon & Schuster UK“ profesionalų komandai ačiū už pasiaukojamą darbą. Lieku amžinai dėkingas savo fantastiškai redaktorei Katei Lyall Grant ir nuostabiems leidėjams Ianui Chapmanui bei Suzannei Baboneau.

Taip pat norėčiau padėkoti visiems savo skaitytojams ir kiekvienam, nuoširdžiai mane palaikiusiam nuo pat pirmos knygos.

1

— Ironiška, kad vienintelis tikras dalykas gyvenime yra mirtis, ar ne taip? — vyras kalbėjo ramiai, jautėsi atsipalaidavęs.

— Prašau... nereikia, — kitaip nei pirmasis, ant grindų gulintis vyras buvo tarsi suakmenėjęs iš baimės ir išsekęs.

Duso nuo ašarų ir kraujo. Gulėjo drebėdamas nuogas. Jo rankos, iškeltos virš galvos, buvo grandine prikaustytos prie netinkuotos plytų sienos.

Tamsus kambarys rūsyje atrodė kaip viduramžių požemyje; visos keturios sienos nukabinėtos sunkiais metaliniais pančiais. Ore tvyrojo šleikštus šlapimo dvokas; iš didžiulės medinės dėžės kampe sklido nepalaujamas dūzgesys. Iš garsui nepralaidžios patalpos pats neišeitum: tik kas nors kitas, esantis išorėje, galėjo išleisti.

— Nesvarbu, ką veikei gyvenime, — tęsė vyras, nekreipdamas dėmesio į kraujuojantį žmogų. — Nesvarbu, koks buvai turtingas, ką pasiekei, ką pažinojai ar kokias viltis puoselėjai. Galiausiai visiems nutinka viena: mes mirštame.

— Prašau, o Dieve, ne.

— Svarbu tik, kaip mes mirštame.

Vyras ant grindų springo, iškosėdamas kraujingą miglą.

— Kai kurie miršta natūraliai ir neskausmingai baigia savo gyvenimo ciklą, — vyriškis keistai sugargaliavo — nusijuokė. — Kai kurie metų metus kankinasi nuo neišgydomų ligų, kovodami dėl kiekvienos sekundės, prailginančios paskutines gyvenimo minutes.

— Aš... aš nesu turtingas. Daug neturiu, bet gali paimti viską.

— Šš, — priglaudęs prie lūpų pirštą, sušnibždėjo vyriškis. — Man nereikia tavo pinigų.

Ir vėl kosulys. Ir vėl kraujo migla.

Kankintojo burną iškreipė bloga lemianti šypsena.

— Kai kurie žmonės miršta labai lėtai, — tęsė jis lediniu balsu. — Skausmas mirštant gali trukti valandas... dienas... savaites... Ar esi girdėjęs, kad jei žinai, ką darai, ribos neegzistuoja?

Kol kas grandinėmis prikaustytas vyras nebuvo pastebėjęs kankintojo rankoje laikomo vinių pistoleto.

— O aš tikrai žinau, ką darau. Tuoį parodysiu.

Užmynęs ant išsikišusio kaulo, styrančio iš lūžusios kulkšnies, jis pasilenkė ir vikriai iššovė tris vinius į dešinią aukos kelį. Neapsakomas skausmas perliejo žmogų; oras išsiveržė iš plaučių, akyse akimirka pritemo. Vinys buvo vos trijų colių ilgio, ne tokios ilgos, kad perdurtų koją kiaurai, bet gana aštrios, kad pervertų kaulą, kremzles ir sausgysles.

Auka kelis kartus paskubomis negiliai įkvėpė. Iš skausmo sukandęs dantis, žmogus suinkštė:

— Pra... prašau. Slaugau dukrą. Ji serga. Labai reta liga, aš esu viskas, ką ji turi.

Keistas juokas vėl nuaidėjo patalpoje.

— Manai, man rūpi? Leisk parodyti, kaip labai.

Sugriebęs už vinių, styrančios iš žmogaus kelio, jis pasuko ją, lyg atsuktuvu atidarydamas dažų skardinę. Pasigirdo traškės, tarsi kas būtų užmynęs ant sudužusio stiklo.

Kai metalas ėmė trintis į kaulą, žmogus sustugo. Užpuolikas, vienu spustelėjimu įveikęs pasipriešinimą, suskaldė kelio girnelę. Į nervus bei raumenis susmigo kaulo atplaišos. Aukos kūnu nuvilnijo šleikštulys. Užpuolikas kelis kartus skėlė antausį, kad jo grobis neprarastų sąmonės.

— Būk su manim, — sušnibždėjo jis. — Noriu, kad pasimėgautum kiekviena akimirka. Bus dar daugiau.

— Kodėl... kodėl taip darai?

— Kodėl? — palaižęs suskeldėjusias lūpas, vyras nusišypsojo. — Parodysiu kodėl.

Iš kišenės išsitraukė nuotrauką ir prikišo savo aukai per porą colių nuo veido.

Kelias sekundes šis sutrikęs žiūrėjo į ją.

— Nesuprantu. Kas... — galiausiai ėmė suvokti, ką matęs. — O, Dieve mano!

Kankintojas pasislinko arčiau ir lūpomis kone prisikišo prie kraujuojančio vyro ausies.

— Žinai ką? — sušnibždėjo jis, žvilgčiodamas į medinę dėžę kampe. — Aš numanau, kas tave mirtinai gąsdina.

2

Iki Kalėdų likus savaitei, Los Andžele tvyrojo šventinė nuotaika. Gatvės ir parduotuvių vitrinos visur buvo išpuoštos spalvotomis šviesomis, Kalėdų Seneliais ir dirbtiniu sniegu. 5.30 ryto važiuoti per pietinį Los Andželą buvo bauginamai ramu.

Baltas bažnytėlės fasadas švytėjo išryškintas aukštų plikų riešutmedžių, augančių abipus medinių durų arkos. Vaizdas lyg iš atviruko. Tik kad čia visai nederėjo policininkai, šmirinėjantys aplink pastatą, ir geltonos nusikaltimo vietą žyminčios juostos, saugiai laikančios smalsius žiopiulus atokiau.

Danguje telkiantis tamsiems debesims, Robertas Hanteris išlipo iš automobilio, pasiražė, pūstelėjo šilto garo į delnus ir užsisegė odinę striukę. Gūždamasis nuo stiprėjančio vėjo iš Ramiojo vandenyno pusės ir tyrinėdamas dangų, Hanteris pagalvojo, kad už kelių minučių prapliups lietus.

Specialioji žmogžudysčių tyrimo grupė Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriuje yra

ypatinga grupė, tirianti atgarsių keliančias serijinių žudikų bylas, reikalaujančias daug laiko ir profesionalumo. Hanteris buvo labiausiai patyręs šios grupės detektyvas. Jo jaunesnis partneris Karlosas Garsija sunkiai dirbo, kad taptų detektyvu, ir juo tapo kur kas greičiau nei daugelis kitų. Iš pradžių paskirtas dirbti Centriniam LAPD biure, jis kelerius metus šiauriniame Los Andžele gaudė gaujų narius, ginkluotus plėšikus bei kvaišalų prekeivius, ir tik vėliau buvo pasiūlyta vieta Specialiojoje žmogžudysčių tyrimo grupėje.

Segdamasis prie diržo ženkliuką Hanteris pastebėjo Garsiją šnekučiuojantis su kažkokiu jaunu pareigūnu. Nors buvo ankstyvas rytas, Garsija atrodė žvalus ir susikaupęs. Ilgoki tamsūs plaukai buvo dar drėgni po rytinio dušo.

— Argi mums šiandien ne laisvadienis? — pusbalsiu paklausė Garsija, kai Hanteris prie jų priėjo. — Turėjau planų.

Robertas sveikindamasis linktelėjo pareigūnui, šis irgi jam linktelėjo.

— Dirbame Specialiojoje žmogžudysčių grupėje, Karlai, — jis susigrūdo rankas į kišenes. — Tokie žodžiai kaip laisvadienis, algos pakėlimas, atostogos ir šventės mums negalioja, jau turėtum žinoti.

— Aš greitai mokausi.

— Ar jau buvai viduje? — paklausė Hanteris, blyškiai žyd-rų akių žvilgsniu nuklysdamas prie bažnytėlės.

— Tik ką atvykau.

Robertas atsigrėžė į jaunesnįjį pareigūną.

— O tu?

Šešių pėdų ir dviejų colių ūgio puikiai sudėtas vaikinai, atdžiai Hanterio nužiūrinėjamas, nervingai persibraukė ranka per ežiuku kirptus juodus plaukus.

— Aš irgi dar nebuvo viduje, pone, bet, regis, vaizdas nėra

labai gražus. Ar matote tuodu ana ten? — jis parodė į du išbalusius policininkus, stovinčius į kairę nuo bažnyčios. — Jie pirmieji atsiliepė. Girdėjau, kad po dvidešimties sekundžių juodu vemdami išpuolė laukan, — vaikinai nesąmoningai žvilgtelėjo į laikrodį. — Aš čia prisistačiau po dar penkių minučių.

Hanteris pasitrynė sprandą, čiupdamas stambų kietą randą. Akimis tyrinėjo minią, pradėjusią rinktis už geltonos juostos.

— Ar turi su savimi fotoaparata? — paklausė pareigūno.

Šis papurtė galvą.

— O telefone?

— Taip, mobiliajame turiu. Kodėl klausiate?

— Norėčiau, kad padarytum keletą minios nuotraukų.

— Minios? — sutrikęs paklausė pareigūnas.

— Aha, tik patyliukais. Apsimesk, kad fotografuoji nusi Kaltimo vietą aplink bažnyčią ar panašiai. Pasistenk apimti visą minią. Ir iš skirtingų kampų. Kaip manai, galėsi?

— Taip, bet...

— Labai reikia, — ramiai pasakė Hanteris. — Vėliau paaiškinsiu.

Uoliai linktelėjęs, pareigūnas įkišo ranką pro patrulių mašinos langą pasiimti telefono.

3

— Maitvanagai jau čia, — tarstelėjo Garsija, jiems artinantis prie geltonos juostos. Už jos stumdėsi reporteriai, stengdamiesi užsiimti kuo geresnes vietas, kas sekundę spragsėdami fotoaparatais. — Atrodo, kad jie pirmiau nei mes buvo iškviešti.

— Taip ir yra, — patvirtino Hanteris, — už informaciją jie labai dosniai atsilygina.

Hanteriui su Garsija sustojus prie užkardos, ją saugantis policininkas linktelėjo.

— Detektyve Hanteri! — sušuko kresnas, apvalus ir nuplikęs reporteris. — Ar manote, kad tai žmogžudystė religiniu pagrindu?

Atsigręžęs detektyvas susidūrė su žurnalistais. Jis suprato, dėl ko nuogaštaujama. Šioje bažnytėlėje kažkas neteko gyvybės, ir kadangi Robertas buvo paskirtas vadovauti bylai, tai reiškė, kad nusikaltimas itin žiaurus.

— Mes ką tik atvykome, Tomai, — abejingai atsakė Hanteiris. — Dar patys nieko nematėme. Šiuo metu tu, ko gero, žinai daugiau nei mes.

— Ar tai serijinio žudiko darbas? — paklausė aukšta patraukli tamsiaplaukė.

Ji vilkėjo storu žieminiu paltu ir rankoje laikė nedidelį diktofoną. Hanteris jos nepažinojo.

— Ar taip neaiškiai kalbu? — sumurmėjo jis, žiūrėdamas į Garsiją. — Šįkart kreipiuosi į tuos, kurie nemoka klausytis, — jis įbedė žvilgsnį į tamsiaplaukę moterį. — Mes tik ką atvykome. Dar patys nieko nematėme. Ir jūs, žmonės, puikiai žinote tvarką. Jei norite informacijos, teks palaukti oficialios spaudos konferencijos. Jeigu tokia *bus*.

Tamsiaplaukė moteris, pažvelgusi Hanteriui į akis, išnyko minioje.

Teismo laboratorijos darbuotojas lūkuriavo ant akmeninių bažnyčios laiptų, pasiruošęs paduoti abiem detektyvams baltus kombinezonus.

Įėjus vidun trenkė dvokas — prakaito, senos medienos ir aštraus, metalinio kraujo tvaiko mišinys.

Dvi ilgas raudonojo ažuolo suolų eiles skyrė siaura nava, kertanti bažnyčią nuo įėjimo ligi altoriaus. Septynių Šventųjų katalikų bažnyčioje telpa maždaug du šimtai maldininkų.

Ankšta patalpa buvo apšviesta dviem didžiuliais teismo ekspertų prožektoriais ant metalinių stovų. Dirbtinėje šviesoje viskas atrodė ryšku tarsi lignoninėje. Navos gale trys ekspertai fotografavo ir barstė milteliais kiekvieną altoriaus ir klausyklos dešinėje colį.

Durys už jų užsidarė. Hanteris pajuto kylantį nerimą, kas kart atsirandanti sulig pirmaisiais naujos žmogžudystės tyrimo žingsniais.

Išgirdę kažką ateinant, ekspertai sunerimę pakėlė galvas. Abu detektyvai nužingsniavo pas juos ir sustojo ties altoriaus pakopomis.

Viskas aplinkui buvo aptaškyta krauju.

— Jėzau Kristau, — sumurmėjo Garsija, abiem delnais užsiimdamas nosį ir burną. — Kas čia, po velnių?

4

Žiemos Angelių mieste būna švelnios, palyginti su kitų Amerikos valstijų šaltuoju metų laiku. Temperatūra retai tenukrenta žemiau penkiasdešimties laipsnių pagal Farenheitą*, bet Los Andželo gyventojams tai jau grynas šaltis. 5.45 ryto buvo pradėjęs purkšti šaltas lietus. Policijos pareigūnas Janas Hopkinsas, nušluostęs į rankovę telefono ekranėlį, toliau pleškino žioptius, susirinkusius bažnyčios šventoriuje.

— Kokį velnią čia darai? — paklausė Džastinas Nortonas, vienas iš dviejų pareigūnų, atvykusių į nusikaltimo vietą.

— Fotografuoju, — žaismingai atšovė Hopkinsas.

— Kodėl? Jauti iškreiptą potraukį nusikaltimo vietoms, ar ką?

* 10 °C.

— Žmogžudysčių ypatingasis paprašė.

Pareigūnas Nortonas sarkastiškai žvilgtelėjo į Hopkinsą.

— Nesuprantu, gal nepastebėjai, bet nusikaltimo vieta anoje pusėje, — jis dūrė nykščiu sau per petį į bažnytėlę už nugaros.

— Detektyvas neprašė bažnyčios nuotraukų. Jam reikia minios vaizdų.

Dabar jau pašnekovas susirūpino:

— Ar sakė, kam jam reikia?

Hopkinsas papurtė galvą.

— Ir kodėl laikai telefoną krūtinės lygyje, o ne prieš akis?

— Jis nenori, kad žmonės matytų mane fotografuojant.

Stengiuosi likti nepastebėtas.

— Jau tie žmogžudysčių ypatingieji... — Nortonas pirštu pabaksnojo sau per smilkinį. — Jų smegenys sukruštos, ar supranti, ką noriu pasakyti?

Hopkinsas jo pastabą nuvijo it musę.

— Regis, užtektinai prifotografavau. Be to, mano telefonas sušlaps, jei ką. Ei... — pašaukė jis Nortoną, jau einantį šalin. — Kas ten nutiko?

Lėtai atsigręžęs, šis pažiūrėjo Hopkinsui tiesiai į akis.

— Tu naujokas, ar ne?

— Šią savaitę bus trys mėnesiai.

Nortonas nusiviepė.

— Na, policininku dirbu daugiau kaip septynerius metus, — ramiai pasakė jis, truktelėdamas kepurės snapelį ant akių. — Patikėk, šiame mieste esu priėdęs daug šūdo, bet nemačiau nieko panašaus. Čia jau tikrai piktadariška. Dėl Dievo meilės, nufotografuok, ką reikia, ir imkis kitų darbų. Juk nenori, kad šioje bažnyčioje matyti vaizdai ugnimi įsirežtų tau į atmintį pačioje karjeros pradžioje.

Hanteris stovėjo sustingęs. Adrenalinui gožiant jausmus, akimis fiksavo vaizdą. Ant akmeninių grindų prie pat klausyklos kraujo klane ant nugaros gulėjo lieknas vidutinio amžiaus vyro, vilkinčio kunigo drabužiais, kūnas. Kojos pražergtos, rankos sukryžiuotos ant krūtinės. Bet labiausiai Hanterio dėmesys kryo į galvą.

Šuns galvą.

Pamauta ant medinio pagalio, galva buvo įgrūsta į žmogaus kaklą, tarsi tyčia sudarant išpūdį, kad čia guli groteskiškas žmogaus ir šuns mutantas.

Šuns snukis buvo tamsiai violetinės spalvos. Plonas ilgas liežuvis, aptekęs sukrešėjusiu krauju, perkreiptuose nasruose karojo nulinkęs kairėn. Akys drumstos, plačiai atmerktos, žvilgsnis tuščias. Trumpas kailis išterliotas kažkuo tamsiai raudonu. Žengtelėjęs arčiau Robertas pritūpė prie kūno. Nors ir nelaikė savęs šunų žinovu, bet spėjo, kad galva kadaise priklausė gatviniam mišrūnui.

— Pribloškiantis vaizdas, ar ne? — paklausė Maikas Brindlas, vyriausiasis teismo medicinos ekspertas, artėdamas prie abiejų dektektyvų.

Atsistojęs Hanteris atsigrėžė į jį. Garsija neatitraukė žvilgsnio nuo kūno.

— Sveikas, Maikai, — pratarė Hanteris.

Brindlas, bebaigiantis penktą dešimtį, buvo liesas lyg šakalys ir aukštas tarsi durų rėmas. Be jokios abejonės, geriausias teismo ekspertas visame Los Andžele.

— Kaip tavo nemiga? — paklausė Brindlas.

— Kaip visuomet, — gūžtelėjęs pečiais atsakė Hanteris.

Lėtinė Hanterio nemiga niekam nebuvo paslaptis. Miego sutrikimai prasidėjo po motinos mirties, kai Hanteriui buvo

septyneri, ir su metais vis stiprėjo. Jis suprato, kad taip veikia apsauginis smegenų mechanizmas, kovojantis su naktiniais košmarais. Užuoat priešinęsis, jis susigyveno su šiais nepatogumais. Robertui pakako trijų, o kartais vos dviejų valandų miego.

— Ką mes čia turime? — ramiu tonu paklausė Hanteris.

— Tik pradėjome. Atvykome prieš penkiolika minučių, todėl kol kas žinau maždaug tiek pat, kiek ir tu, išskyrus vieną dalyką, — Brindlas parodė į kūną. — Panašu, kad tai būta tėvo Fabiano.

— Panašu? — Hanteris instinktyviai apsidairė po bažnyčią. — Galvos dar neradote?

— Dar ne, — atsakė Brindlas, klausiamai dirstelėjęs į du savo pavaldinius, purtančius galvas.

— Kas aptiko kūną?

— Patarnautojas, kažkoks Hermanas. Šįryt vaikus atėjo į bažnyčią ir jį pasitiko pats matai kas.

— Kur jis dabar?

— Tarnybinėse patalpose, — kryptelėjo galvą Brindlas. — Su juo pasiliko pareigūnas, tačiau nėra ko stebėtis, kad vaikus šiek tiek priblokštas.

— Apytikslis mirties laikas?

— Lavonas gerokai sustingęs. Sakyčiau, praėjo maždaug nuo aštuonių iki dvylikos valandų. Mirė tikrai jau kažkuriuo metu naktį. Ne šįryt.

Priklaupęs Hanteris ilgokai apžiūrinėjo kūną.

— Jokių savigynos žymių?

— Ne, — papurtė galvą Brindlas. — Panašu, kad auka neturi daugiau jokių žaizdų. Nužudytas greitai.

Detektyvas atkreipė dėmesį į kraujo pėdsaką, prasidedantį ties kūnu ir vedantį link altoriaus.

— Ten irgi ne ką geriau, — pridūrė kolega, sekdamas Hanterio žvilgsnį. — Tiesą sakant, vaikinai, viskas dar labiau jums komplikuojasi.

Atplėšęs žvilgsnį nuo kūno Garsija atsigrėžė į ekspertą.

— Ką nori tuo pasakyti?

Pasikasęs nosį, Brindlas pažiūrėjo į jį.

— Na, juk būtent jums teks išsiaiškinti, ką visa tai reiškia.

Ten kažį kaip keistai pritaškyta kraujo — tarsi... — jis papurtė galvą, ieškodamas žodžių, — specialiai.

— Žmogaus kraujo? — pasitikslino Hanteris.

— Ta prasme, manai, kad galėtų būti ir šuns? — Brindlas parodė į šuns galvą.

— Aha.

— Kol kas negaliu pasakyti. Sunku vien pasižiūrėjus atskirti. Savybės labai panašios.

Vienu sklandžiu judesiu Hanteris užkopė altoriaus laiptukais. Garsija su Brindlu nusekė iš paskos. Prie altoriaus buvo daug kraujo. Ir Brindlas neklydo — dėmės priminė raštą, savotišką simetriją. Ant grindų aplink altorių plona purpurine linija buvo nužymėtas ratas. Tiesiai už jo ant sienos raudonavo įstrižas potėpis, tarsi kas kraujyje būtų pamirkęs teptuką ir tykstelėjęs per sieną. Visada nepriekaištingai baltą altoriaus apdangalą nūnai margino smulkesni pūslai.

— Kai randama tiek daug kraujo, paprastai peršasi išvada dėl dvejobų grumtynių, — ėmė aiškinti Brindlas. — Arba priešininkai, eidami ratu, bado vienas kitą ir taško kraujais, arba sužeista auka bando gintis nuo užpuolikų.

— Bet šiuo atveju neatrodo, kad būta grumtynių ar bėgta nuo persekiotojų, — atsiliepė Hanteris, apžiūrinėdamas kruviną raštą. — Ir tarpai, ir forma pernelyg... simetriška, tarsi apskaičiuota. Šis kraujo pėdsakas buvo tyčia paliktas. Žudiko, o ne aukos, — ramiai pridūrė jis.

— Sutinku, — pritarė Brindlas, sukryžiuodamas ant krūtinės rankas. — Čia niekas nesigrūmė, ir tėvas Fabianas neturėjo galimybės bėgti.

— Viena neaišku: jeigu kunigas buvo nužudytas čia, kaip kraujo atsirado ant altoriaus?

Brindlas gūžtelėjo pečiais.

Hanteris iš lėto ėjo aplink altorių, tyrinėdamas kraujo pėdsaką ant grindų. Sustojo tik tuomet, kai apsuko visą ratą.

— Koks tavo ūgis, Maikai?

— Šešios pėdos ir keturi coliai, kodėl klausi?

— O tavo, Karlai?

— Šešios ir du.

— Eikš, — mostelėjo jis Garsijai. — Lėtai eikime kartu, — pasakė jis, partneriui prisartinus. — Laikykis maždaug per pėdą nuo pėdsako ir eik natūraliai. Pradėk nuo čia, — parodė jis vietą ant grindų ties altoriaus viduriu.

Metę savo darbus, kiti du ekspertai nukreipė vieną prožektorių į altorių.

Vos nuėjus keturis žingsnius, Hanteris paprašė Garsijos sustoti. Prieš leisdamas vėl eiti, jis apžiūrėjo Garsijos pėdos padėtį kraujo pėdsako atžvilgiu. Dar už keturių žingsnių ir vėl jį sustabdė. O dar po keturių žingsnių ratas buvo apeitas.

— Iš viso dvylika žingsnių, — paskelbė suintriguotas Garsija.

Pasikvietęs Brindlą, Robertas ir jam liepė žingsniuoti aplink altorių.

— Man išėjo vienuolika žingsnių, — pasakė Brindlas, apėjęs ratą.

— Manau, žudikas gali būti Garsijos ūgio, — padarė išvadą Hanteris. — Šešios pėdos ir du coliai. Vienu coliu daugiau ar mažiau.

Smalsiai išžiūrėjęs į kraujo pėdsaką Brindlas pagaliau nukreipė žvilgsnį į Hanterį.

— Ir iš ko taip sprendi?

— Iš pusrų štai čia, — detektyvas parodė dvi atskiras dėmes ant grindų palei altorių, kur keli kraujo lašai sudarė pėdos ilgumo liniją, einančią atskirai nuo kitų pėdsakų.

Prie Brindlo priėjo kiti du teismo ekspertai.

— Aš nesuprantu, — pasakė vienas jų.

— Jeigu tau reikėtų aplink šį altorių nubrėžti kraujo apskritimą, bet teptuko neturėtum, ką darytum? — paklausė Hanteris.

— Kai tiek daug kraujo, — mąstė ekspertas, nužiūrinėdamas raudoną balą aplink kūną, — pirmiau puoduką, prisisemčiau kraujo ir pilčiau ant grindų.

— Ir neišeitų, — paprieštaravo Hanteris. — Nesuvaldytum čiurkšlės, nebent turėtum indą su snapeliu.

— Be to, pėdsaką sudaro lašai, — tvirtai pareiškė Brindlas. — Niekas kraujo nepylė. Jis varvėjo.

— Aš irgi taip manau, — linktelėjo Hanteris.

— Gerai. Ir visgi, kaip mes galime nuspėti įtariamojo ūgį? — neatlyžo ekspertas.

— Įsivaizduok ką nors einantį aplink altorių ir rankose laikantį nedidelį į kraują pamirktą daiktą, — ėmė aiškinti Hanteris, artėdamas prie altoriaus priekio, — nuo kurio šis varva ant grindų.

— Nedidelį daiktą? Gal žvakę? — paklausė žemesnio ūgio ekspertas, už dagties iškeldamas pusiau sutirpusią altoriaus žvakę. Galas išteptas raudonai, tarsi žvakė būtų mirkyta kraujyje. — Radau ją altoriaus kairėje, — vyrukas prinešė žvakę arčiau, leisdamas abiem detektyvams ir Brindlui gerai ją apžiūrėti.

— Būtent, — sutiko Hanteris.

— Įdėkit į maišelį, — paliepė Brindlas.

— Taigi žudikas pamerkia žvakės galą į kraują ir varvindamas jį nužymi ratą aplink altorių, — pasakė ekspertas, mesdamas žvakigalį į plastikinį maišelį. — O kaip tie paskiri pėdsakai?

— Su žvake nepaimsi daug kraujo, — paaiškino Hanterris. — Ir nuo jos jo nedaug nuvarvėtų.

— Todėl žudikui tenka ją vis pamirkyti, — užbaigė Garsija.

— Ko gero.

Brindlas kelias sekundes pamąstė.

— Apskaičiavai, kad jis gali nueiti tik keturis žingsnius, o paskui vėl merkti žvakigalį į kraują.

Hanteris linktelėjo.

— Gali būti, kad laikė indą su krauju prisispaudęs prie krūtinės. Tos paskiros linijos rodo, kad kraujas nuvarvėjo nuo žvakės, nešant ją atgal rato link.

— Ir tai vyko kas keturis, Garsijos atitinkančius žingsnius, — priėjo prie išvados Brindlas.

Hanteris vėl linktelėjo.

— Tavo žingsniai per ilgi, o mano per trumpi. Mano ūgis šešios pėdos.

— Bet kam reikia rato aplink altorių? — paklausė Garsija. — Koks nors ritualas?

Niekas neatsakė. Visi kuriam laikui pritilo.

— Kaip jau minėjau, — nutraukė tylą Brindlas, — jums teks išsiaiškinti, ką visa tai reiškia. Kraujo lašai, šuns galva, įkišta į kunigo kaklą... Panašu, kad žudikas stengiasi perduoti kažkokią žinutę.

— Aha, ir ta žinutė — „aš sukruštas psichas“, — sumurmėjo Garsija, atsigręžęs žvelgdamas į kūną.

— Ar kada nors teko matyti ką nors panašaus, Maikai? — pasiteiravo Hanteris, kryptelėdamas galvą į negyvėlį. — Kalbu apie šuns galvą, įstatytą į žmogaus kaklą.

Brindlas papurtė galvą.

— Mačiau daugybę bjaurių ir keistų dalykų, bet toks pasitaikė pirmą kartą.

— Kažką turi reikšti, — neatlyžo Garsija. — Žudikas viso to nedarė šiaip sau.

— Spėju, kad jei neradote galvos, neradote ir nusikaltimo įrankio, — tęsė Hanteris, apžiūrinėdamas kraujo dėmes ant sienos.

— Kol kas ne.

— Ar numanai, koks tai įrankis galėtų būti?

— Tikėkimės, paaiškės skrodimo metu, bet jau dabar galiu pasakyti, kad pjūvis atrodo švarus. Jokių kraštų. Nepanašu, kad buvo kapota. Pjauta labai aštriu įrankiu. Tokiu, kuriuo galima nurėžti galvą vienu užsimojimu.

— Kirviu? — spėjo Garsija.

— Kodėl ne, jei žudikas ganėtinai tvirtas ir įgudęs.

Vėl tyrinėdamas altorių Hanteris raukėsi. Ant kruvino apdangalo gulėjo vienintelis daiktas. Paausuota taurė su sidabriiniu Nukryžiuotuoju. Gulėjo ji ant šono, tarsi kas būtų nuvertęs. Blizgų metalą taip pat margino kraujo lašai. Hanteris pasilenkė, kad galėtų neprisiliesdamas apžiūrėti jos vidų.

— Taurėje yra kraujo, — pasakė jis, vis dar apžiūrinėdamas indą.

— Kodėl stebiesi? — sukikeno Brindlas. — Apsidairyk. Aplink visur kraujas, Robertai. Tarsi būtų sprogsi kraujo bomba.

— Man rodos, kad būtent šia taure žudikas naudojosi žvaiki vilgyti, — nusprendė Garsija.

— Sutinku, bet...

Kaire ranka Hanteris mostelėjo ateiti. Garsija su Brindlu, prisigretinę prie jo, pasilenkė pažvelgti į taurės vidų. Hanteris parodė į blyškiają dėmę ant paties kraštelio.

— Po galais. Panašu į lūpų atspaudą, — nustebeęs pratarė Brindlas.

— Luktelėk, — išpūtęs akis, apsidairė Garsija. — Manai, kad žudikas gėrė kunigo kraujo?

8

Kambarėlis buvo ankštas, prastai apšviestas ir be jokių prašmatnybių. Sienos išklijuotos blyškiai žydrais apmušalais su baltais raštais, kabėjo keli įrėminti piešiniai religine tematika. Prie sienos rytų pusėje stovėjo aukšta raudonmedžio lentyna, joje rikiavosi senovinės knygos kietais viršeliais. Į dešinę nuo durų buvo įrengta nedidelė virtuvė. Tarp virtuvėlės ir galinės sienos stovėjo viengulė lova metaliniais rėmais, o ant jos sėdėjo persigandęs berniukas, smulkus ir liesas, maždaug penkių pėdų ir šešių colių ūgio, siauro smakro, mažytėmis rudomis, arti susodintomis akimis, sugnybta nosimi.

— Ačiū, toliau perimsime mes, — vos įėjęs kartu su Garsija į kambarėlį, pasakė Hanteris pareigūnui, stovinčiam prie lentynos.

Atrodo, kad berniukas jų nepastebėjo, laikė tvirtai įsmeigęs žvilgsnį į nepalietą kavos puoduką savo rankose. Akys buvo raudonos ir paburkusios nuo ašarų.

Hanteris pastebėjo virdulį, stovintį ant dviejų dalių viryklės.

— Ar atnešti tau šviežios kavos? Šita jau atšalus, — tarė jis, pareigūnui išėjus.

Pagaliau berniukas pakėlė persigandusias akis.

— Ne, pone, ačiū, — vos girdimai sušnabždėjo.

— Nieko prieš, jei atsisėsiu? — paklausė Robertas, prieidamas arčiau.

Vaikas nedrąsiai linktelėjo galvą.

Hanteris atsisėdo šalia berniuko. Garsija liko stovėti.

— Mano vardas Robertas Hanteris. Esu žmogžudysčių tyrimo grupės detektyvas. O tas aukštas, bjaurios išvaizdos vyrukas ana ten yra mano partneris detektyvas Karlosas Garsija.

Berniuko lūpas kryptelėjo šypsenos šešėlis; akys paslapčiomis šovė link Garsijos. Vaikinukas pasisakė esąs Hermanas Kordobesas.

— Gal norėtum kalbėti ispaniškai, *muchacho*? — pasiteiravo Hanteris, palinkdamas į priekį taip pat, kaip ir berniukas, pasidėdamas abi alkūnes ant kelių.

— Ne, pone. Moku ir angliškai.

Hanteris su palengvėjimu atsikvėpė.

— Džiaugiuosi, nes *muchacho* yra vienintelis ispaniškas žodis, kurį moku.

Šįkart ledai buvo pralaužti, ir berniukas plačiai išsišiepė.

Pirmąsias kelias minutes jiedu šnekėjosi apie tai, kaip Hermanas tapo patarnautoju Septynių Šventųjų bažnyčioje. Tėvas Fabianas rado jį, vienuolikmetį vaiką, elgetaujantį gatvėje. Prieš dvi savaites jam suėjo keturiolika. Berniukas paaiškino, kad būdamas dešimties metų pabėgo iš namų nuo smurtaujančio tėvo.

Pro senas užuolaidas, kabančias ant lango Hermanui už nugaros, ėmė skverbtis dienos šviesa, ir Hanteris nusprendė, kad berniukas jau ganėtinais atsipalaidavo. Atėjo laikas susikaupti.

— Ar gali trumpai papasakoti, kas čia šįryt įvyko? — ramiai paklausė Robertas.

Hermanas žvilgtelėjo į jį; apatinė berniuko lūpa virpėjo.

— Atsikėliau penkiolika po keturių, sukalbėjau maldą ir be penkiolikos penktą išėjau į bažnyčią. Visada stengiuosi ateiti anksti, turiu sužiūrėti, kad viskas būtų paruošta pirmosioms mišioms pusę septintos.

Hanteris meiliai nusišypsojo, leisdamas berniukui tęsti pasakojimą jam patogiu tempu.

— Vos įėjęs į bažnyčią išsyk supratau, kad kažkas negerai.

— Kodėl?

Pakėlęs prie burnos dešiniąją ranką, Hermanas ėmė kramtyti nagą.

— Degė kelios žvakės. Tėvas Fabianas visuomet žiūrėdavo, kad, uždarant bažnyčią, visos būtų užpūstos.

— Ar tėvas Fabianas visuomet pats rakindavo bažnyčią?

— Taip. — Berniukas dabar kramtė jau kitą nagą. — Tai vienintelis laikas, kai jis bažnyčioje likdavo vienas. Jam patikdavo būti vienam... — Hermanas pritilo; iš akių pabiro ašaros.

Kišenėje Hanteris susirado popierinę nosinę.

— Ačiū, pone. Atsiprašau...

— Nereikia atsiprašinėti, — ramino jį Hanteris. — Neskuobėk. Suprantu, kaip tau sunku.

Nusivalęs nuo skruostų ašaras Hermanas vėl giliai įkvėpė.

— Mačiau, kad ant altoriaus netvarka. Žvakidės išmėtytos ant grindų. Taurė gulėjo parversta ant šono, o apdangalas atrodė supurvintas. Kažkuo suteptas.

— Ar nepastebėjai dar kokio nors žmogaus bažnyčioje?

— Ne, pone. Nemanau, kad ten dar kas nors buvo. Bažny-

čioje buvo ramu, kaip visuomet tokią valandą. Laukujės durys užrakintos.

— Gerai, ką tuomet darei? — paklausė Hanteris, stebėdamas menkiausią Hermano reakciją.

— Nuėjau prie altoriaus pasižiūrėti, kas nutiko. Pamaniau, kad kažkas įsibrovė į bažnyčią ir apipurškė dažais. Žinote, panašu į grafitį. Mūsų kaimynai ne patys geriausi, kai kurios gaujos čia nieko negerbia. Net mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus.

— Ar ir anksčiau turėjote bėdų su gaujomis? — paklausė Hanteris, o Garsija tuo metu apžiūrinėjo virtuvėlę.

— Keistas dalykas, pone, niekada jokių bėdų. Visi mylėjo tėvą Fabianą.

— Ar būta įsilaužimų? Į bažnyčią ar į šias gyvenamąsias patalpas?

— Ne, pone. Niekada. Kad mes neturime nieko vertinga. Hanteris linktelėjo.

— O kas buvo paskui?

— Nežinojau, ką daryti. Tik supratau, kad jokių būdu neišvalysiu bažnyčios iki pusės septintos ir neparuošiu mišioms. O kai nuėjau į kitą altoriaus pusę ir pamačiau tai, ant grindų šalia klausyklos... Supanikavau. Pamaniau, kad ten velnias.

— Velnias? — išrietė antakius Hanteris.

Hermanas vėl pravirko.

— Žmogus su šuns galva, visas kruvinas... Atrodė kaip velnias. Bet ten buvo tėvas Fabianas.

— Iš ko supratai? — paklausė Garsija.

— Iš žiedo.

— Kokio žiedo?

— Iš didelio auksinio žiedo, vaizduojančio šventąjį Jurgį, žudantį slibiną. Ant kairiosios rankos, — paaiškino Hanteris, iškeldamas plaštaką ir judindamas bevardį pirštą.

Garsija prikando lūpą kiek suiržęs, kad būdamas bažnyčioje nepastebėjo žiedo.

— Tikra tiesa, pone, — berniukui Hanterio žodžiai padarė įspūdį. — Tėvas Fabianas niekuomet jo nenusimaudavo. Močiutės dovana, sakė jis. Pamatęs žiedą, išsyk supratau, kad tai jis, tėvas Fabianas.

Palūžęs Hermanas užsidengė veidą delnais. Jo kūną purtė nuožmi rauda.

10

Sielvartas ir tylą — puikūs bendrininkai. Hanteris tai labai gerai suprato. Pernelyg dažnai matė žmonių, kurie, aptikę negyvelį, patirdavo siaubingą sukrėtimą. Žodžiai, kad ir raminantys, retai kada padėdavo. Ištiesęs berniukui švarią popierinę nosinaitę laukė, kol šis nusišluostys ašaras. Tuomet vaikas pakėlė smarkiai paraudusias akis.

— Nesuprantu, pone. Kas galėjo taip padaryti tėvui Fabianui? Jis nėra nė musės nuskriaudęs. Visuomet pasirengęs padėti. Nesvarbu kam, nesvarbu, koku paros metu. Jeigu kam nors jo reikėdavo, visada būdavo šalia.

Robertas prabilo tvirtai ir ramiai:

— Hermanai, esi protingas berniukas, ir aš tau nemeluosiu. Šiuo metu neturime atsakymų, bet pažadu padaryti viską, kad juos rastume. Jeigu neprieštarausi, mes dar šiek tiek tave paklausinėsime.

Išsišnypštęs į servetėlę nosį, Hermanas nervingai linktelėjo.

Iš kišenės Hanteris išsiėmė rašiklį ir nedidukę užrašų knygutę.

— Kada paskutinį kartą matei tėvą Fabianą?

— Praeitą vakarą, pone, prieš pat išpažintis.

— O kada jos prasidėjo?

— Be penkiolikos devintą.

— Taip vėlai? — įsiterpė Garsija.

— Paprastai išpažintys klausomos nuo ketvirtos ir penktos popiet, — paaiškino Hermanas, — bet prieš pat Kalėdas žmonių ateina daugiau. Visiems išklaudyti popiečių nebeužtenka. Tėvas Fabianas klauso išpažinčių dar kartą, maždaug valandą prieš uždariant bažnyčią.

Hanteris kažką pasižymėjo užrašuose.

— Grįžęs iš bažnyčios, nuėjau į savo kambarį, pasimeldžiau ir atsiguliau miegoti. Vakar atsikėliau pusę penktos rytą.

— Ar atsigulęs į lovą ką nors girdėjai? Bet ką? — Hanteris žvalgėsi po kambarėlį.

— Ne, pone, nieko.

Kad Hermanas nieko negirdėjo, Robertas nenustebo. Berniuko kambarėlis buvo nukištas į atskirą priestatą už bažnyčios. Uždaros durys ir storos sienos puikiai slopino garsą, nebent užpuolikas apie savo ketinimus būtų paskelbęs pro garsiakalbį.

— Kaip suprantu, tėvo Fabiano kambarys yra koridoriaus gale, už kitų durų? — pasitikslino Hanteris, nežymiai kryptelėjęs galvą.

— Taip, pone.

Lėtai linkčiodamas Hermanas pirštais trynė užmerktus vokus. Nuo paraudusios, nutrintos nosies galiuko nukrito dar viena ašara.

Prieš tęsdamas Hanteris palaukė dar kelias sekundes.

— Ar nepastebėjai, gal pastarosiomis dienomis tėvas Fabianas buvo kitoks? Suirzęs ar susijaudinęs?

Hermanas pro nosį giliai įkvėpė.

— Jis prastai miegojo. Kartais girdėdavau, kaip savo kambarėje naktimis meldėsi.

Atsilošęs į lovos atkaltę Hanteris rašiklio galiuku praskleidė sunkią užuolaidą.

— Sakei, kad valai bažnyčia, ar ne? Ar tu tvarkaisi ir šiame priestate, valai tėvo Fabiano kambarį?

— Jo kambario ne, — papurtė galvą berniukas. — Tėvas Fabianas buvo labai uždaras žmogus. Laikė duris nuolat užrakintas. Tvarkėsi pats.

Hanterį tai sudomino.

— Gal numanai, kaip mes galėtume patekti į jo kambarį?

Drovus galvos krestelėjimas.

— Tik jis vienas turėjo raktą.

Užvertęs užrašų knygutę, Hanteris įsikišo ją į kišenę. Atsistodamas akimis paskubomis permetė piešinius ant sienų.

— Ar žinai, koks buvo jo tikrasis vardas? — paklausė berniuko, eidamas prie durų.

Garsija metė į Hanterį nustebusį žvilgsnį.

Hermanas atsigrėžė į abu detektyvus.

— Gyvenime jis buvo vadinamas Bretu.

Garsija susiraukė.

— O iš kur atsirado Fabiano vardas?

— Šventasis Fabijonas, — atsakė Hanteris, kryptelėdamas galvą link paveikslėlio, vaizduojančio baltai apsirengusį žmogų su baltu balandžiu virš dešiniojo peties.

— Tikrai taip, — pritarė Hermanas. — Ar žinojote, kad, prieš paskelbiant šventuoju, Fabijonas buvo išrinktas popiežiumi ir kad... — berniukas nustėro. Jam staiga išsiplėtė akys. — O, Dieve!

— Kas? — nustebęs paklausė Garsija, žvilgsniu šaudydamas nuo Hermano prie Hanterio ir atgal.

— Šventasis Fabijonas, — vos išlemeno Hermanas.

— Ir ką?

— Jis irgi taip mirė. Jam buvo nukirsta galva.

Pakalbėjęs su Hermanu, Hanteris grįžo į bažnyčią. Tėvo Fabiano raktą Brindlas rado kairėje jo sutanos kišenėje. Žudikui rakto nereikėjo.

Kunigo kambarys buvo didesnis nei patarnautojo berniuko, bet toks pat paprastas. Lentyna su knygomis storais viršeliais, senas rašomasis stalas, siaura lova. Tolimajame kampe buvo įrengtas altorėlis, nustatytas religinėmis statulėlėmis. Kitoje kambario pusėje stovėjo drabužių spinta. Viskas spindėjo švara, tačiau ore tvyrojo įsisenėjęs, pelėšiais atsiduodantis kvapas. Lova kruopščiai paklota. Praeitą naktį niekas joje nemiegojo.

Tėvo Fabiano spintoje kabojo darbo drabužiai, keleri marškiniai ilgomis rankovėmis, tamsus kostiumas smulkiais dryželiais, stovėjo nuavėti batai.

— Čia kvepia kaip mano senelių miegamajame Brazilijoje, — tarė Garsija, apžiūrinėdamas rašomąjį stalą, Hanteriui lėtai peržvelgiant knygų nugarėles lentynoje.

— Hermanas teisus, — vėl prabilo Garsija, gumine pirštine apmauta ranka keldamas pasą. — Mūsiškio kunigo vardas išties Bretas Stiuartas Nikolsas. Gimęs 1965 metų balandžio 25-ąją čia, Los Andžele. Nesistebiu, kad pasirinko kitą vardą. Tėvas Bretas kažkaip neskamba, ar ne?

— Ar yra pase kokių nors antspaudo? — pasidomėjo Hanteris.

Garsija pervertė pirmuosius puslapius.

— Tik vienas, Italijos, prieš trejus metus.

Hanteris linktelėjo.

— Ką nors dar radai stalčiuose?

Garsija vėl šiek tiek juose pasirausė.

— Keli rašteliai, atvirukai su šventojo Jurgio atvaizdu, rašikliai, pieštukai, trintukas ir... laikraščio iškarpa.

— Apie ką?

— Apie tėvą Fabianą.

Priėjęs prie Garsijos, Hanteris žvilgtelėjo į popieriaus skiautę. Straipsnis vienuolikos mėnesių senumo, iškirptas iš Los Andželo dienraščio. Virš antraštės — nuotrauka, kurioje malonaus veido kunigas, apsuptas besišypsančių vaikų. Straipsnis vadinosi KOMPTONO DVASININKAS — TIKRAS KALĖDŲ SENELIS. Jame buvo pasakojama, kaip tėvas Fabianas taupė pinigus, kad savo pirktomis dovanomis net šešiose prieglaudose šypsenomis nušviestų benamių vaikučių veidus.

— Vadinasi, jis buvo geras žmogus, — burbtelėjo Hanteris, grįždamas prie knygų lentynos.

Pritardamas jam, Garsija linktelėjo ir įdėjo straipsnį atgal į stalčių.

— Regis, šįvakar visgi vakarėlio nebus, — pridūrė jis, apžiūrindamas statulėles ant altorėlio.

Jų laukė kapitono Bolterio išleistuvės, popiet rengiamos „Raudonmedžio bare ir grilyje“.

— Spėju, kad ne.

Pritūpęs Hanteris iš lentynos apačios išlupo oda įrištą tomą, pavartė jį, įkišo į vietą ir ėmėsi kito.

Ir dar kito.

Ir dar kito.

Visos knygos buvo rašytos ranka.

— Ką ten radai? — paklausė Garsija, pastebėjęs Hanterį smalsiai vartant puslapius.

— Krūvą dienoraščių ar kažką panašaus, — atsakė šis atsisitodamas. Atsivertęs pirmą puslapį, jis pervertė visą knygą iki paskutiniojo. — Joje yra lygiai du šimtai puslapių. — Dar pasklaidė. — Visi prirašyti nuo viršaus iki apačios.

Priėjęs prie Hanterio, Garsija net persikreipė visu kūnu, kad geriau apžiūrėtų apatinę lentyną.

— Čia yra daugiau kaip trisdešimt penki tomai. Jeigu kiekviename puslapyje aprašyta viena jo gyvenimo diena, vadinasi, kunigas bus čia aprašęs savo gyvenimą per... kiek metų?

— Daugiau nei dvidešimt, — paskaičiavo Hanteris, rankoje sverdamas dienoraštį. — Jo dienos, jo mintys, jo abejonės. Viskas surašyta popieriuje. Paklausk, — pasakė jis, atsigręždamas į Garsiją.

— *Šiandien meldžiausi apsunkusia širdimi. Meldžiausi už moterį Rozą Perez. Pastaruosius penkerius metus ji lankydavosi bažnyčioje ir meldavo vieno vienintelio dalyko — kad galėtų pagimdyti kūdikį. Jos gimda buvo žiauriai sužalota, kai beveik prieš aštuonerius metus ją išprievartavo keturi vyrai. Tai atsitiko vos už kvartalo nuo čia. Jai buvo šešiolika metų. Po užpuolimo praėjus trejiems metams, Roza ištekėjo. Nuo pat pradžių juodu su vyru Antonijumi stengėsi susilaukti vaikų, ir pernai jos maldos pagaliau buvo išklaustytos. Ji pastojė. Niekuomet gyvenime nebuvau matęs laimingesnio žmogaus. Prieš du mėnesius pagimdė berniuką, Migelį Perezą, bet patyrė komplikacijų. Berniukas gimė ligotas. Dešimt dienų narsiai kovojo už savo gyvybę, bet plaučiai ir širdis buvo pernelyg silpni. Jis mirė vienuoliktą dieną po gimimo. Išrašyta iš ligoninės Roza tik sykį atėjo į bažnyčią. Su savimi atsiėmė vienintelį klausimą: KODĖL? Mačiau jį moters akyse. Tik nebeišvydau tikėjimo. Jis mirė kartu su sūnumi. Šiandien, būdama viena, ji atėmė sau gyvybę mažyčiame butelyje Rytų Hečvėjaus gatvėje. Dabar baiminuosi dėl Antonijaus dvasinės sveikatos. Ir nors mano paties tikėjimas nesusvyravo, trokštu sužinoti atsakymą į Rozos klausimą. KODĖL, Viešpatie? Kodėl duodi tik tam, kad atimtum?*

Hanteris pažvelgė į Garsiją.

— Kada parašyta?

— Nėra datų, — atsakė Hanteris.

Purtydamas galvą Garsija suspaudė tarpuakį.

— Kokia liūdna istorija. Regis, net kunigai kartais suabejoja tikėjimu.

Užvertęs dienoraštį, Hanteris įdėjo jį į lentyną.

— Jeigu tėvas Fabianas baiminosi dėl savo gyvybės arba jei pastaruoju metu jam kas nors kėlė nerimą, mes tai rasime šiuose užrašuose.

Garsija lėtai, giliai iškvėpė.

— Mums prireiks žmonių viskam perskaityti.

— Galbūt, — linktelėjo Hanteris, imdamas pirmąjį dienoraštį iš dešinės. — Tikiuosi, tėvas Fabianas buvo tvarkingas žmogus. Jeigu taip, tuomet dienoraščiai bus išrikiuoti eilės tvarka. Jeigu jį kas nors kamavo pastaruoju metu, tuomet ieškokime naujausiuose įrašuose.

12

Kai Hanteris pagaliau atvyko, vakarėlis jau buvo įsisiūbavęs. Susirinko visi — nuo policijos viršininko iki Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus paštinko. Laukta net mero. Ir nekeista, nes Viljamas Bolteris čia atitarnavo kapitonu pastaruosius aštuoniolika metų. Daugumai detektyvų nebuvo tekę dirbti vadovaujant kitam kapitonui. Kiekvienas jų buvo skolingas jam bent po vieną paslaugą — taip pat ir Robertas Hanteris.

„Raudonmedžio bare ir grilyje“ šurmuliavo teisėsaugos pareigūnai: einantys pareigas su radijo stotelėmis prie diržų. Neinantys pareigų — su alaus buteliu ar stiklu viskio.

Hanteris su Garsija visą dieną praleido Septynių Šventųjų bažnyčioje ir jos prieigose. Kaimynai pasirodė besą persigandę ir sutrikę. Robertui galva plyšo nuo klausimų, bet jis žinojo, kad atsakymų teks palaukti.

— Tikėsi ar ne, bet aš bare aptikau penkiolikos metų senu-
mo „Macallan“ butelį, — pareiškė Garsija, grįždamas prie kole-
gos su dviem stiklais gėrimo.

Vieno salytklo škotiškias viskis buvo didžiausia Hanterio
aistra, bet, skirtingai nei kiti, jis mokėjo juo mėgautis, užuot
prisigėręs iki žemės graibymo.

— Į kapitono Bolterio sveikatą, — jis pakėlė stiklą. Garsi-
ja taip pat. — Kur Ana? — pasiteiravo Robertas, žvalgydamasis
aplink.

Aną Preston, savo paauglystės merginą, Garsija vedė iškart
po mokyklos baigimo ceremonijos.

— Ji prie baro, plepa su kitomis žmonomis, — Garsija nu-
taisė kvailą veidą. — Mes ilgai neužsibūsime.

— Aš irgi, — linktelėjo Hanteris.

— Ar važiuosi atgal į bažnyčią?

— Roberrrrtai, — pokalbį pertraukė detektyvas Kailas Bir-
nas, čiupdamas Hanteriui už alkūnės, jis kilstelėjo „Bud“ bute-
lį. — Tossstas už kapitoną Bolterrri.

Nusišypsojęs Hanteris savo stiklu palietė Kailo butelį.

— Kur varai? — pasiteiravo Kailas, pamatęs, kaip Hanteris
braunasi prie baro. — Iššgerk su mūimis, — užbaubė jis, rody-
damas į staliuką, už kurio vaišinosi keli detektyvai. Visi atrodė
apgirte.

Hanteris jiems linktelėjo.

— Po akimirkos grįšiu, Kilai. Tik noriu su kai kuo pasis-
veikinti, bet štai Karlosas pabus su jumis, vaikinai.

Jis patapšnojo per sprandą Garsijai, o šis reikšmingai nuž-
velgė jį, tarsi sakytų „tu ką, rimtai?“.

— Karlosssai. Ateik, išgersime, — Kailas nusitempė Garsiją
prie staliuko.

Nespėjus priėti prie baro, Robertą už peties sugriebė tvirta
ranka. Jis atsigrėžė, pasiruošęs kelti dar vieną tostą.

— Tai pagaliau nusprendei pasirodyti?

Kapitonas Bolteris buvo įspūdingas vyras — aukštas ir tvirtas it raganosis. Nepaisant senyvo amžiaus, jo galvą vis dar puošė kupeta sidabraspalvių plaukų. Tankūs ūsai pastaruosius dvidešimt metų buvo jo vizitinė kortelė. Grėsminga povyza reikalavo pagarbos.

— Kapitone, — atsiliepė Hanteris, maloniai šypsodamasis. — Nejaugi tikrai manei, kad aš nepasirodysiu?

Kapitonas Bolteris užmetė ranką Hanteriui per petį.

— Išeikime laukan, gerai? Dar vieno tosto savo garbei neištversiu.

13

Kadangi dangus buvo giedras, nakties oras atrodė dar šaltesnis. Hanteriui sagstantis odinę striukę, kapitonas Bolteris iš kišenės išsitraukė „Felipe Power“ cigarą.

— Nori? — pasiūlė.

— Ačiū, ne.

— Liaukis, juk mano išleistuvės. Turėtum pasivaišinti.

— Apsiribosiu viskiu, — Robertas kilstelėjo stiklą. — Nuo jų man svaigsta galva.

— Kalbi kaip mergina.

Hanteris nusijuokė:

— Mergina, šaudykloje išspardžiusi tau šikną.

Kapitonas Bolteris prajuko.

— Juk pats žinai, kad penktadienį leidaisi įveikiamas, ar ne?

— Be abejo, leidaisi.

— O aš pasivaišinsiu.

Kapitonas su Hanteriu atsigręžė į stovintį už jų vyrą. Pradėjęs septintą dešimtį, daktaras Džonatanas Vinstonas, Los

Andželo teismo medicinos patologas, vilkėjo brangiai atrodantį tamsų itališką kostiumą, baltus marškinius ir buvo pasirišęs konservatyvų tamsėlynį kaklaraištį.

— Džonatanai! — sušuko kapitonas Bolteris, išsyk traukdamas iš kišenės cigarą ir tiesdamas daktarui.

— Atrodai taip, tarsi būtum parėjęs iš bažnyčios, daktarėli, — nusišypsojo Hanteris.

Prisidegęs cigarą, daktaras Vinstonas gerokai užsitraukė ir lėtai išpūtė dūmą.

— Kiek girdėjau, tu irgi.

Hanterio šypsena kaipmat išbluko.

— Žinau apie šiandienos rytą, — niūriai pratarė kapitonas. — Iš tavo veido matyti, kad nemanai, jog tai atsitiktinė žmogžudystė, ar ne taip?

Robertas papurtė galvą.

— Religinė neapykanta?

— Mes dar nežinome, kapitone. Labai panašu į religinį motyvą ar religinį psichopatą, bet dar anksti kalbėti.

— Ką turite?

— Šiuo metu esame įsitikinę tik dėl vieno dalyko: žudikas buvo nesveikai žiaurus; galbūt atliko kažin kokį ritualą.

Sekundės dalį trukusi Hanterio abejonė neliko kapitono Bolterio pražiūrėta.

— Nagi, Robertai, juk pažįstu tave. Tau dar kažkas kelia nerimą.

Gurkštelėjęs viskio, detektyvas aštriai įkvėpė.

— Jiedu šnekėjosi.

— Kas šnekėjosi? Kunigas su žudiku?

Hanteris linktelėjo.

— Iš kur žinai? — paklausė daktaras.

— Kūnas rastas per kelis žingsnius nuo klausyklos. Abejos durys liko atviros, taip pat ir langelis pertvaroje, skiriančioje abi

klausykos kabinas. — Jis kiek patylėjo. — Katalikų bažnyčioje, išklausęs nusidėjėlio išpažintį ir skyręs atgailą, kunigas visuomet tą langelį užsklendžia. Veiksmas simbolizuoja durų užvėrimą nuodėmėms ir nusidėjėlio išganymą.

— Ar tu katalikas? — pasiteiravo daktaras Vinstonas.

— Ne, tik teko domėtis.

Kapitonas Bolteris perkėlė cigarą į kitą burnos kamputį.

— Taigi manai, kad žudikas priėjo išpažinties, o paskui... — jis purtė galvą, leisdamas Hanteriui baigti neišsakytus žodžius.

— Išvilko kunigą iš klausykos ir nukirto jam galvą.

— Panašiai.

— Visi žinome, ką tai reiškia, — pasakė daktaras, užsitraukdamas dūmo.

— Kad tai tik pradžia, — pridūrė kapitonas Bolteris. — Ir jei mes nesurasime žudiko, sulauksime dar vienos aukos.

14

Pakilo vėjas, ir daktaras Vinstonas, stipriau priglaudęs prie kaklo kostiuminio švarko atlapus, klausiamai kilstelėdamas antakį pažvelgė į kapitoną.

— Mes?

— Jis teisus, kapitone, — nusišypsojo Hanteris. — Nuo šio vidurnakčio esi pensininkas. Daugiau tau nebeteks dėl nieko nerimauti.

— Tavo darbas čia baigtas, sūnau, — pareiškė daktaras Vinstonas niūriai, tarsi koks Dartas Veideris.

— Turėtum puikiai jaustis, ar ne?

Kapitonas neryžtingai šyptelėjo Hanteriui.

— Įpročio jėga. Penkiasdešimt savo gyvenimo metų ištarnavau šiame mieste įvairiose teisėsaugos įstaigose. Juk negaliu visko pernakt pamiršti, bet prižadu pasistengti.

Pro narsos kaukę Robertas išvelgė tikrąjį kapitono veidą. Jam skaudu, kad tenka išeiti.

— Taigi, ką ketini gyvenime veikti, kai jau nebereiks gaudyti nusikaltėlių? — pasiteiravo daktaras Vinstonas.

— Betė nori kraustyti.

— Tikrai? Kur?

— Kur nors toli nuo čia. Jai iki kaklo sotu šio miesto, ir aš jos nekaltinu. Los Andžele per daug smurto.

— Galiu paliudyti, — sutiko daktaras Vinstonas. — Bėgant metams, lavoninėje mes prisižiūrime vis bjauresnių, sadistiškesnių vaizdų. Ir jų daugėja. Vos spėjame susitvarkyti su dienos darbais.

Hanteris išsyk pajuto reikalą keisti temą.

— Gal Los Andželo ir nesiilgėsi, — jis atsigrėžė į kapitoną Bolterį, — bet mūsų tai tikrai.

— Kaip skylės makaulėje, — atsakė šis, papsėdamas cigarą. Vyras nusijuokė.

— Naujas kapitonas bent jau kur kas gražesnis už mane.

— Už tave geriau atrodyti nėra sunku, — juokavo Hanteris. — Tai gal vieną kartą baigsi šią paslaptinę istoriją ir pasakysi, kas bus tas naujasis kapitonas?

— Ar jie dar nežino? — paklausė daktaras Vinstonas, prikašdamas apatinę lūpą.

— O tu žinai? — nusistebėjo Hanteris.

— Aha.

Robertas į kapitoną Bolterį išmeigė vanago žvilgsnį.

— Nežiūrėk į mane lyg priekabi namų šeimininkė, — nusijuokė kapitonas Bolteris. — Tokių žvilgsnių man užtenka ir namie, be to, norėjau padaryti staigmeną.

Nuo jo plačios šypsenos Hanteris net susiraukė, pajutęs plūstelėjantį nerimą.

— Oi, ji visus nustebins, — nusikvatojo daktaras Vinstonas.

— Ji? — Hanteris dairėsi į juodu abu.

Kapitonas Bolteris laikė įtampą, kiek galėdamas.

— Jos vardas Barbara Bleik.

— Tu juokauji, ar ne? — Robertas atsišliejo į bukmedžio stalą.

— Kodėl? Nes ji moteris? — susiraukęs paklausė kapitonas.

— Ne, nes jos vardas Barbara. Ar nori pasakyti, kad Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriui nuo šiol vadovaus kapitonė Barbė?

— Oi, tik nediršk jos vadinti Barbe, — palingavo galvą daktaras Vinstonas.

— Tai jau tikrai, — pridūrė kapitonas Bolteris. — Nebent tau atsibodo turėti kiaušus. Neapsigauk dėl to, kad ji moteris, Robertai. Ji puiki kapitonė, o kai reikia, gali būti ir nuožmi kalė. Ne kartą tai įrodė. Prieš pasiprašydama perkeliama į Sakramentą, Barbara dvejus metus buvo mano partnerė.

Hanteris tarėsi girdįs kapitono balse liūdesį.

— Tik darbo partnerė? — paklausė jis, baigęs paskutiniuosius viskio lašus.

— Nė negalvok analizuoti mano psichikos, Robertai. Jau gana, — purtydamas galvą kapitonas dūrė cigaru Hanterio pusėn.

— Ir neketinau.

— Štai kur jūs, kapitone, — tarpduryje išdygo leitenantas Šeldonas. — Esate kviečiamas. Laikas didžiajai prakalbai. Ir mums visiems smalsu, kas perims jūsų pareigas. Pakaks įtampos.

— Matyt, kad taip.

Hanteris su jais atgal į vidų negrįžo.